

onze de setembre:

i aquest any, què?

Sabuda és de tothom la significació que l'onze de setembre té dintre l'història de Catalunya, aquell onze de setembre de 1714 en que, després de catorze mesos de setge, Rafael de Casanova i Antoni de Villarroel, rendien a les tropes franceses que lluitaven al costat de Felip V, el que quedava de Barcelona.

Amb la rendició de Barcelona els catalans perdien les institucions i privilegis dels que fins aleshores havien gaudit. Unes institucions a les que, fins i tot, els reis havien de jurar fidelitat com a condició "sine qua non" per a ésser acceptats pels catalans.

Podem afirmar, doncs, que l'onze de setembre, amb les pèrdues humanes i polítiques que representà, fou el dia més negre de la nostra història.

Darrerament Catalunya ha començat a sortir d'una altra fase negra de la seva història, una fase negra de quaranta anys, i amb aquest ressorgiment l'onze de setembre ha tingut un relleu recubrat: ha estat la diada de revindicació, la jornada de manifestació de l'esperit català en els seus desitjos: el del respecte que com poble mereix, i el del retorn d'unes institucions que com a nació li calen.

El passat onze de setembre el poble català donà la mida de la unió en el seu desitg. Per primera vegada una manifestació pacífica podia fer por. Hom exigia el retorn del President Tarradellas i de la Generalitat de Catalunya. I recuperarem un home, però no hem recuperat ni un "President" ni una institució.

Aquesta "Generalitat" no és de Catalunya. És l'instrument del qual Madrid s'ha servit per tal d'acallar la veu d'un poble, per apagar la flama d'un esperit que vol tornar a ser.

I ha de ser ara, més que mai, quan l'onze de setembre ha de ser reivindicatiu, quan ha de servir per manifestar el que no trobem bé.

Sembla que enguany l'onze de setembre tindrà un ceremonial propi, i programat per Josep Tarradellas, i que consistirà, poc més o menys, en una ofrena floral al monument de Rafael de Casanova i poca cosa més.

Personalment crec que, ara per primera vegada, Josep Tarradellas hauria de posar-se al costat i al servei del poble que el va reclamar, demanant s'ens concedeixi una Generalitat autònoma política i econòmicament, i, ja que no tenim altra dret, picar de peus junt amb el poble per la recuperació d'un estatut que reconegui la nostra identitat i faculti al ple funcionament de les nostres institucions. Ho farà Tarradellas? Crec que no, però li deixo un marge de confiança i penso que sempre és bonic somniar.

Jaume Pérez i Nuell